

S. K. ROSTEDT

MUSTAN
TULEN
LAULU

MOORNA II

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© S. K. Rostedt ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Kansi ja kartta: Emmi Kyytsönen

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50030-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Antaa palaa.

REMENA

ILMAN PIIRI

ARO

SAMALA

OSA 1

Tuhka

Luku 1

Haltiavaltiatar Cicilla Fioreden seisoi firasilkkisessä yöpuvussaan tuulisen vuoren laella ja ihaili metallinpalaa käsissään.

Siskon nimi loisti pienessä volframilaatassa tähtikirkkaana vielä vuosienkin jälkeen.

Tinna.

Niin upea hänen sisarpuolensa oli ollut: silkkaa loistoa elämänsä alusta sen loppuun, niin kirkasta, että tuhatkaan vuotta ei ollut himmentänyt hänen nimeään tämän korun pinnalta.

Heidän äitinsä, Seppien piirin toinen prinsessa Eallan Fioreden, oli ollut ensimmäinen, joka ymmärsi volframin todellisen luonteen. Äiti oli nostanut heidät ensin piirinsä ja sitten kaikkien haltioiden valtiaaksi, vakuuttanut jokaisen siitä, miten tärkeää volframi olisi haltioiden tulevaisuuden kannalta. *Kaikki, jossa olemme demoneja edellä, on avuksi*, äiti oli julistanut. Cicilla ja Tinna olivat seisseet hänen vierellään uskollisina, pelkkään hopeaan verhoutuneina.

Kaikkien mielestä nainen ei sopinut julistamaan sellaisia asioita. Ainakaan niin pian aviomiehensä kuoleman jälkeen. Se oli ollut äidin mielestä järjetöntä. Sopivimman tuli johtaa, ei vain niiden, jolla sattui olemaan napansa alapuoella siitin.

Cicilla puristi terävää volframilaattaa, antoi sen upota kipeästi nahkaansa. Noryan-vuorten kirpeä viima heilautti hänen helmaansa kuin usuttaen.

Kipu ja kylmyys olivat ihana vastapaino kauniille maisemalle.

Hän avasi kämmenensä ja katsoi siskon nimilaattaa uudelleen, keskittyen kirjainten ikivanhoihin uriin.

Volframi kiiksi kauniimmin kuin hopea ja iski viiltävämmin kuin teräs, kyllä, mutta sen lisäksi se sitoi taikuutta, antoi mahdollisuuden suojeluun. Tämän vuoriston uumenista löydetty harvinainen aine ei ollut kaikkivoipaa, mutta oivallinen apu etenkin nuorille haltioille taikuustaipaleen alkuaskeleilla. Se valjasti voimaa, kanavoi sitä ja rajoitti rajuja purskahduksia.

Tinnaa se ei ollut kuitenkaan auttanut.

Siskon kuolinpäivänä äiti ei ollut vuodattanut kyyneltäkään. Viileänä kuin teräs hän oli kävellyt taistelun jälkien keskelle, ottanut itse tekemänsä laatan tyttärensä ruumiinpalojen keskeltä. Hän oli tutkinut sitä, nostanut sen rinnalleen välittämättä siitä, että ympärillä kuohusi ursien hyökkäyksen jäljiltä.

Laattaan jäänyt taikuuden kaiku oli kertonut äidille, että Tinna oli taistellut vastaan, käyttänyt juuri herätettyä voimaansa, mutta se ei ollut riittänyt estämään verilöylyä.

Cicilla huokaisi.

Nousevan auringon valo välkähti volframissa. Koru huokui yhä sitä surulaulua, jota he olivat siskolle kauan sitten laulaneet. Itkua ei tullut, kuten ei satoihin vuosiin, mutta lohduttomuus sipaisi häntä: tämä laatta oli ainoa osa Tinnaa ursien jäljeltä.

Tai ei aivan. Mutta siskon selkärangan puolikasta hän ei halunnut muistella.

Tuonpuoleisen seremoniassa ruumiin jäännös oli näyttänyt irvokkaalta surijoihin kallistetulla hautapedillä, jossa normaalisti makasi seesteisesti poisnukkuneita, kokonaisia haltiaruumiita. Ei neljäkymmentävuotiaiden neitojen selkärankoja.

Cicilla silitti siskonsa nimeä, haisteli kylmän metallin tuoksua. Koru oli haltiasepän työksi vaatimaton, kuin metallinpunojat olisivat vain harjoitelleet siihen kaiverruksiaan. Mutta se oli silti täynnä mitä väkevintä taikuutta: äidin tarvetta suojella lapsiaan.

Seppien piiriä ei enää ollut. Niin kuin ei Ukkosen tai Tulenkaan piiriä. Cicilla oli itse pitänyt siitä huolen, hävittänyt kaiken demonisen voimalla, jonka Ama oli hänelle antanut.

Antanut? kyseenalaisti äidin tietävä ääni hänen päässään.

Cicilla kurtisti ylähuultaan ja sivuutti äänen. Lahja oli ollut kallis, vaatinut häneltä loputkin perheestä reilu vuosituhat sitten, mutta hän oli tiennyt jo silloin, että uhraus tulisi maksamaan itsensä takaisin.

Demonien, Remenan suurimman ja vanhimman kansan, kukistaminen vaati isoja uhrauksia. Haltiat olivat liian pitkään antaneet villien vain olla. Haltiat olivat Aman lapsia, jumalattaren luomia ja täydellisiksi hiomia hallitsemaan Remenaa. Heidän taikuutensa kumpusi suoraan Averasta, pyhästä kivistä, Aman omasta sydäimestä.

Haltiat oli tehty johtamaan.

Ei demonit.

Sen Cicilla oli osoittanut sodallaan.

Hän oli Aman avulla viskannut demonit Tuoneen: paikkaan, jota ei itsekään enää löytänyt. Silloin hän oli ollut tyytyväinen lopputulokseen. Poissa silmistä, poissa mielestä, kuten ihmiset sanoivat.

Nyt asia oli kuitenkin toisin.

Hän tarvitsi demonit kipeästi takaisin.

Jos siis haltiavanhustoa oli uskomisen. Aina ei ollut, mutta hän alkoi olla pisteessä, jossa jokainen ratkaisuehdotus tuntui houkuttelevalta. Vanhusto kuiski, ettei Remena kukoistaisi enää ilman ensimmäistä kansaansa, demoneja.

Kirotut Tulen piirin haltiat, kun polttivat kirjastot. Kirja oli aivan liian hauras esine arvokkaan tiedon säilyttämiseen – tärkeät sanat olisi pitänyt iskeä metalliin, joka kesti vuosisadasta toiseen. Hänen alaisillaan oli mennyt ja tulisi menemään vielä satoja vuosia kerätä perimätieto uudelleen kansiin.

Samaan aikaan kun hän oli saanut voimansa Amalta, Tulen piirissä oli tuhottu haltioiden arvokkaita arkistoja. Juuri siellä vihamielisyys haltioiden uutta järjestystä kohtaan oli roihunnut, joten teko oli todennäköisesti tahallinen.

Tai sitten se oli ollut ylidemonien ovela yritys muuttaa sodan kulkua haltioiden sisäisillä kiistoilla –

Vhum...

Cicilla kohdensi katseensa vuorten yli pohjoiseen kohti Ilman piiriä.

Ab. Siellä.

Hän tunsi sen – portaalin pienen värähtelyn, vain hengenvedon pituisen hetken.

Demonit ovat taas liikkeellä.

Hän sujautti volframin vanhasta arvesta takaisin ihonsa alle ja imi siskonsa kuolinpäivän ensisäteitä itseensä, ennen kuin avasi oman maailmaa taivuttavan portaalinsa takaisin Rannikolle.

Luku 2

Moornan silmiin kihonneet kyynleet tuntuivat yhtä paksuilta kuin neste, jota hän lypsi qhaffavadlampaan kaularauhasesta.

Tätä hän oli tehnyt jo kolmatta päivää: kerännyt eriparisiin, juuri ja juuri ehjiin saaveihin Tuonen arvokkainta ruokatarviketta, koska halusi tehdä matelevien, epätietoisuuden täyttämien päivien aikana muutakin kuin märehtiä yksin sängyllä.

Lammas ei onneksi välittänyt tippaakaan hänen huonoista, epärytmisistä otteistaan. Eläin, tai siis eläimellinen demoni, jauhoi ruti-kuivia oksia leuoissaan penseänä kuin olisi tavallistakin, että sen viereillä nyhki lypsyuraansa aloitteleva puoliverinen.

Surkea, kaiken osalta hukassa oleva puoliverinen.

Moorna räpytteli vimmatusti pitääkseen nyhkäisyä kurissa. Hän ei kaivannut vieressä istuvien sääliä tai uteluja – molempia oli riittänyt viime päivinä. Jopa niin paljon, että eilen Moorna oli mutissut muille lypsäjille jo keskipäivän jälkeen poistuvansa sairastuvalle katsomaan ystäväänsä, koska ei ollut vain sietänyt enempää lempeää voivottelua.

Ymmärtäväiset nyökkäykset olivat saattaneet hänet matkaan. Moorna oli pitänyt huolta, ettei katsonut ketään teräväkorvaisista ylidemoneista silmiin, koska huono omatunto painoi häntä. Hän ei ollut mennyt ystävänsä Malkran luokse. Sen sijaan hän oli vaappunut Aiyan kotitalolle makaamaan vierashuoneen sänkyyn, tuijottamaan harmaata kattoa.

Kaikki uusi Tuonessa, mukaan lukien ylidemonien kanssa seurustelu, oli imenyt hänestä nekin puhdinrippeet, joita viime viikkojen koettelemuksilta oli ollut jäljellä.

Raatonä makaaminen oli tuntunut ainoalta vaihtoehdolta. Ruu-mis oli tuntunut sormenpäitä myöten lyijynraskaalta. Silti mieli oli kieppunut kuin kaaos, kun tiheään vaihtuvat mielikuvat huonoimista muistoista tanssivat kilpaa pään sisällä.

Hän oli välillä vilkuillut pienen huoneen ovelle kuin odottaen, että lampaiden lypsyä johtava Uoni paiskaisi sen auki ja komentaisi hänet takaisin aitaukseen. *Kun nuoriherra Vanhaldä ei sinustä kerran huolehdi, sinun pitää ansaita oleskelusi työllä*, Moorna oli kuvitellut ikä-lopun lypsäjäeukon sanovan.

Mutta enhän minä edes halunnut tänne, hän oli vastannut kuvitelmissään ja hieronut peukalonsa punaista tatuointia.

Mutta täällä hän kuitenkin oli, Tuonessa, pelättyjen demonien valtakunnassa.

Elämää mullistavia asioita oli tapahtunut lyhyen ajan sisään lii-kaa. Oli kulunut vain puoli kuuta siitä kun hän, Malkra ja Caidas olivat kohdanneet Kedossa haltiavaltiattaren ja prinssi Falcon ja paenneet henkensä edestä maahan auenneeseen portaaliin, jonka Caidas oli kuin ihmeen kaupalla taikonut. Vain toistakymmentä päivää siten hän oli melkein tappanut parhaan ystävänsä mustalla tulellaan.

Ja nyt Moorna lypsi demonisia lampaita, vaikka olisi halunnut vain jäädä sänkyynsä.

Paksu baltavaksi kutsuttu siirappi kuorrutti hänen sormensa, liimasi ne kiinni lampaan kaularauhaseen. Likaiset kynnet ja sormien kuiva iho kuulsivat läpinäkyvän nesteen alta. Eläimellinen demoni kuopsautti sorkallaan maata kysyvästi, kun hänen liikkeensä taukosi.

”Tarvitsetko apua, Moorna?”

Moorna havahtui ja irrotti otteensa lampaasta. Hän vilkaisi kysyjää, Rydaksi aiemmin esittäytynyttä ylidemoninaista, ja yritti ohjata siirapin saaviin jalkojensa edessä.

”E-en”, hän änkytti, yskäisi ja jatkoi: ”Olin vain... ajatuksissani.”

”Taidat vain miettiä erästä komeaa entistä kenraalia”, vaaleat hiuksensa rastoiksi punonut nainen sanoi ja virnuili.

Eri tilanteessa Moorna olisi voinut naurahtaa. Nyt hänen voimansa riittivät juuri ja juuri olemaan täällä, muiden seassa esittämässä, että kaikki oli ihan hyvin.

Caidaksesta haaveilu oli viimeisenä hänen mielessään.

Hän oli tottunut olemaan poissa tieltä, tottelemaan käskyjä ja olemaan kaikkien hylkimä, harvinainen puoliverinen. Hän ei ollut tottunut tähän – ystävällisyyteen ja auttavaisuuteen tai siihen, että häneen haluttiin tutustua.

Eikä hän ollut tottunut siihen, että Remenassa historiaan kadonneita ylidemoneja olikin olemassa kokonaisen kaupungin verran ja enemmänkin ja että he rupattelivat päivänvalossa hänelle komeasta Caidaksesta ja opettivat hellävaraisimman tavan ottaa kiinni demonilampaasta.

Moorna vilkaisi ympärilleen. Työtoverit olivat ahkeria, mutta huolettoman oloisia. Tarkkasilmäinen Uoni kierteli huterasti kivillä aidatun hiekkakentän toista laitaa huolehtien niin lampaista kuin lypsäjistä. Ennemmin kylää kuin kaupunkia muistuttavan Cannavanin ääniä kantautui eri suunnista lampaiden satunnaisten määkäisyjen sekaan. Lypsäjien kädet heilahtelivat välillä häättämään erikoisia, sudenkorentomaisia demonieläimiä, jotka lentelivät sujahtaen kohti taivaalla porottavaa punertavaa aurinkoa.

Kaikki oli rauhallista ja lempeää.

Se tuntui Moornasta väärältä. Hänen sisällään mikään ei ollut rauhallista. Hänellä ei olisi ollut aikaa tällaiseen. Hänen pitäisi olla Malkran vierellä tekemässä kaikkensa sen eteen, että tämä selviäisi hänen aiheuttamistaan tuhoista –

”Ota pisimmät karvat pois rauhasen aukon tieltä. Baltava pysyy juoksevampana”, Uoni ohjeisti. Hänen uurteiset, hiekan ja lian tahrimat kasvonsa olivat ilmestyneet Moornan lampaan toiselle puolelle. Vaikka nainen oli lyhyt ja pukeutunut paljon käytettyyn, vaatimattomaan juuttimekkoon, oli tämän olemuksessa jotain samaa kuin Punaisen hovin arvokkaassa johtajassa Rager Satakielessä.

”Selvä”, Moorna kuittasi ja työnsi karheita karvoja sivummalle.

”Ja muista ryhti. Huono asento, huono satsi. Remenassa ruokaa on varmasti yllin kyllin, mutta täällä joka pisara on tarpeen, jotta pysymme hengissä.”

Moorna huomasi, että häntä katsottiin. Muut lypsäjät hymyilivät kannustavasti, vilkaisivat sitten toisiaan, ja hymyt levenivät.

”Selvä”, Moorna toisti ja kohensi ryhtiään, vaikka hänen teki mieli kutistaa itsensä kasaan. Hän ei nauttinut huomion keskipisteenä olemisesta. Ei yhtään.

”Olet oppinut lypsämisen hienosti jo nyt. Lampaat pysyvät säyseinä seurassasi. Olet selvästi toiminut ennenkin eläinten kanssa. Se on hyvä”, Uoni jatkoi. Hän katsoi kohti kaupungin laitaa, jossa kohosi kaupungin suurin rakennus. ”Ei ihme, että entinen kenraalimme osti sinut mukaansa vaarallisille retkilleen. Se poika on koko ikänsä kaivannut rauhoittavaa tekijää.”

Moorna yllättyi kehuista, mutta vastasi pelkällä kohteliaalla, kaulaa venyttävällä nyökkäyksellä, jonka oli seuralaiskoulutuksessaan oppinut. Uoni siirtyi eteenpäin tarkkailemaan muiden työtä.

Totta puhuen Caidas taisi olla minun rauhoittava tekijäni, Moorna ajatteli.

”Hän on oikeassa. Olet juuri sitä, mitä Caidas on kaivannut”, Ryda kuiskasi Moornan vieressä kuin tuntisi Caidaksen paremmin. Ja ehkä tunsikin: johtihan Vanhaldan suku koko Tuonea. ”Vai-kutat kunnolliselta tytöltä.”

”Uonikaan ei kehu turhaan”, kuiskasi Rydan vieressä istuva nuorempi ylidemoni, jonka nimi ei ollut jäänyt Moornan mieleen. Hänen hiuksensa olivat rastoitetut, kuten monella Tuonessa asuvalla. Harvan ylidemonin hiukset olivat kuin Moornan – pitkät ja suorat.

”Kiitos”, Moorna supisi takaisin ja yritti olla keskittyvinään lampaansa karvoihin.

”Muistatteko, kun Uoni puhkesi suorastaan ylistyslauluun Gellipelle? Sellaista ylistystä tulemme tuskin näkemään uudelleen”, Ryda supatti. ”*Voi kun se poika kiteyttää siirapit upeasti.*”

Nuorempi lypsäjä hihitti rispaantuneeseen hihaansa ja matki hänen Uonia niin hiljaa kuin pystyi: *”Tämän parempaa baltavaa ei ole nähty – niin eleganttia tulitaian käyttöä!”*

Kaksikko hihitti, mutta Moornan silmät levisivät. Sana *tulitaikuus* sai jotain helähtämään hänen sisällään, mutta hän jätti tunteen huomiotta. Moorna ei halunnut ajatella taikuuttaan. Oli hyvä, että se oli kaikonnut yhtä nopeasti kuin oli ilmestynytkin.

Hän ei enää koskaan halunnut nähdä tummia liekkejä, jotka olivat nelaisseet Malkran kuin tämä olisi ollut vain pala kuivaa kaarnaa.

Hänen voimansa ei ollut elegantti – se uhosi, tuhosi, tappoi.

Caidaksen isosetä Miro oli löytänyt heidät henkijieverissä Tuonen aavikolta portaalista syösymisen jälkeen. Kun Moorna oli viimein tullut tajuihinsa monen päivän hoivaamisen jälkeen ja nähnyt, miten pahat Malkran vammat olivat, oli hän tukahduttanut voimansa. Pakottanut liekkien lämmön mielensä perukoille. Koko matkan Mandinista tänne Moorna oli vahvistanut muuria itsensä ja taikuutensa välissä.

Tämä hiekkainen kaupunki ei tulisi mustaa tulta näkemään.

Cannavan oli Tuonen ja samalla ylidemonien pääkaupunki, mutta se oli vaatimaton. Kaupungin rakennusten tasaista siluettia rikkoivat muutamat korkeammat kukkulat, ja niiden takana kuiva, punahiekkainen maisema jatkui samanvärisenä silmäkantamatomiin. Kitukasvuisia pensaita ja heinätupsuja kasvoi siellä täällä, mutta ne näyttivät yhtä elottomilta kuin hiekka, josta ne töröttivät. Puhtautta tai loistoa ei näkynyt missään. Demoneja lukuun ottamatta Tuoni oli... pysähtynyt.

Moorna oli kuvitellut omaa kotikyläänsä köyhäksi, mutta jo muutamassa päivässä hän oli ymmärtänyt, että demonien oltavat täällä olivat kurjat. Kaksi viikkoa olivat opettaneet Moornalle sen, että vesikulaustakaan ei tullut ottaa itsestäänselvyytenä. Tuoni oli rutikuiva, ja arvokasta vettä säännösteltiin tarkasti maanalaisesta joesta. Rahalla ei tehnyt Tuonessa mitään, vesi, tavarat ja palvelukset olivat metallia arvokkaampia.

Kaikki työ Tuonessa oli puutteen ja tarpeen säätelemää: jos halusi elää ja selviytyä, oli tehtävä osansa. Näin Caidas oli asian ilmaissut heidän saapuessaan. Punaisen hovin seuralaisen kaltaisia keikkoja ei ollut eikä kukaan käskenyt tai omistanut ketään. Työ tehtiin yhteisten varojen eteen.

Ja silti tämä kasaan kyhätty kaupunki asukkaineen oli ottanut hänet vastaan paremmin kuin runsaudesta nauttiva Remenan Kuninkaan-kaupunki koskaan.

Moorna häpesi sitä, miten oli joskus nyrpistellyt nenäänsä ruuille, joita oli kannettu hänen eteensä. Kotikylässään hän oli saanut ravintoa ja vettä joka päivä. Hänellä oli ollut metsää ympärillään, järvi lähellään. Kasveja, eläimiä, säätiloja, neljä vuodenaikaa.

Tuonesta se kaikki puuttui.

Uoni paasasi nyt kovaan ääneen lypsäjille, miten näistä lampaista tuli pitää huolta kuin omista lapsista.

”Te olette täällä ehkäisemässä cannavanilaisten nälkäkuolemaa – tehkää siis töitä sen mukaisesti. Jos hommat eivät maistu, voitte vapauttaa työt tekevämmille.”

Moorna uumoili, että puhe oli tarkoitettu hänelle, sillä siirapin määrä sangossa oli huomattavasti pienempi kuin muilla.

Vaikka hän oli tekemässä tätä työtä vapaasta tahdostaan, se ei vielä ollut muutos entiseen – hän oli astellut Punaiseen hoviinkin omasta tahdostaan, valmiina ansaitsemaan kultaa korvatakseen perheelleen sen, mitä puoliverisen kasvattaminen oli heiltä vaatinut. Hän ja Malkra eivät olleet tosin aivan ymmärtäneet, että työskentely ylimystön seuralaisena tarkoitti isoa velkaa. Pois ei ollut pääsyä ennen kuin ylläpidosta, vaatteista ja ehkäisyrohdoista koostuva summa oli maksettu.

Velka sentään oli kuitattu. Caidas ja Maan piirin haltiaprinsessa Nolana olivat pitäneet siitä huolen lunastettuaan heidät huutokaupassa.

Moornan teki yhtäkkiä mieli naurahtaa. Tätä kotona ei uskoisi kukaan: puoliverinen päätyi makaamaan Remenan prinssin kanssa

ennen kuin ylidemonimies nappasi hänet mukaansa Kedon kautta Tuoneen.

Naurettavaa.

Hullua, uskomatonta, naurettavaa.

Kuten oli kaikki se, mistä hänen oli tarvinnut selviytyä viimeisten kuukausien aikana. Kaikki se, mitä hän oli oppinut maailmasta ja itsestään. Kaikki ne tunteet, jotka olivat vallanneet hänet.

Ja Malkra – Moorna oli polttanut oman ystävänsä tyhmyyttään, antautunut tunteille, joita Caidas oli käsenyt hallita...

Ahdistus näki tilaisuutensa ja laittoi Moornan sydämen hakkaamaan, korvat humisemaan. Se nautti kurjista muistoista; uhratusta demonipoikasesta, sysihunajan runtelemasta Caidaksesta, ahneesta, hengästyneestä Jaharasta hampaat hänen korvillaan, hiiltyneestä Malkrasta –

Moorna puristi silmiään kiinni, keskittyi lampaan karheaan turkkiin sormillaan ja yritti hengittää.

Hengittää, hengittää.

Kuristava tunne vetäytyi loukkaantuneena, harmaus laskeutui hieman.

Moorna räpiköi ajatuksissaan johonkin, missä olisi pisarakin lohtua. Hän kahlasi, takertui ensimmäiseen turvalliseen muistoon, joka tuli vastaan.

Veden rauhoittavaa voimaa.

Tummat suortuvat, joensiniset silmät. Ilkikurisena virtaava taikuus, lämmin ja vahva syli. Sarkastiset kommentit, raivostuttava röyhkeys.

Caidas.

Kiristys rinnassa helpotti.

Ylidemoni oli näemmä jälleen kerran hänen harhauttava ajatukseksi.

Vaikka heidän välillään oli ehtinyt tapahtua jotain lämmintä ja sydäntä läikähdyttävää, se kaikki oli loppunut Moornan sysimustan tulen hyökyy. Ja vaikka Moorna olisikin halunnut tutkia lisää polkua, jolle oli miehen kanssa astunut, kivireet hänen perässään estivät sen.

Malkran oli parannuttava. Moornan oli päästävä kotikyläänsä varmistamaan, että hänen perheensä oli turvassa. Caidaksen oli löydettävä siskonsa Aiya. Ja Moorna itse halusi viimein levollisen elon, josta oli haaveillut.

Ei ollut tilaa muulle.

Ja sitä paitsi tänne tultuaan Caidas oli käytännössä hylännyt hänet.

Tuonen ylijohtaja Vitali Vanhalda, Caidaksen setä, oli välittömästi repinyt hänet linnakkeeseensa tärkeisiin tehtäviin, jotka pystyi ilmeisesti hoitamaan vain henkiahieverissä kotiin saapunut siskonpoika-kenraali, joka oli hädin tuskin selvinnyt sysihunajasta, kruununprinssi Falcon miekasta ja haltiavaltiatar Fioredenista.

Moornasta se oli tuntunut rangaistukselta – sekä Caidakselle että hänelle.

Siitä Moorna oli kyllä tyytyväinen, että hänen ei itse ollut tarvinnut olla ylijohtajan seurassa. Vitali Vanhalda oli ollut heitä vastassa Cannavanin reunalla seuranaan uskollisimpia alaisiaan ja samanlainen suuri, voimakas koirademoni, jollaisia Falcollakin oli ollut hallussaan. Koiran silmät olivat kiiluneet punaisena illan valossa. Nähdessään heidät se oli avannut hiljaa kitansa, kuolavanat venyen terävähampaisten leukojen välissä.

Kohtaaminen oli kestänyt vain hetken. Ylijohtaja oli lupia kyselemättä tutkinut niin Caidaksen, Moornan kuin Malkran taikuudellaan. Jää oli pistellyt Moornaa eri puolille niin inhottavasti, että hän oli värissyt kananlihalla koko loppuillan.

Vitali Vanhaldaa oli kiinnostanut selvästi vain se, mitä hyötyä heistä kolmesta olisi hänelle. Moornalle ja Malkralle ylijohtaja ei ollut sanonut sanaakaan. Hän oli vain kysynyt Caidakselta *oliko puoliverinen taikonut uudelleen*, ja muistuttanut, ettei ihmisen hoitaminen saanut viedä arvokkaita resursseja demoneilta.

Ylijohtajan huoli saattoi tosin olla perusteltu: Malkra ei ollut pitkään aikaan osoittanut merkkejä toipumisesta. Mikään lääke, yrtti, haude tai edes taikuus ei ollut toistaiseksi purrut hirvittäviin palovammoihin, jotka peittivät Malkran päästä varpaisiin. Caidas oli yrit-

tänyt toistuvasti parantaa Malkraa voimallaan tuloksetta. Hän oli syyttänyt asiasta sysihunajaa – Caidaksen vesitaikuus oli liian monta kertaa lyhyen ajan sisään kärsinyt myrkystä, joka oli demoneille hengenvaarallinen ja poisti kyvyn käyttää taikuutta, eikä voima siksi toiminut kuten yleensä. Ja vettä oli Cannavanissa niin vähän.

Moorna huokaisi hiljaa ja avasi silmänsä. Punainen aurinko oli yhä paikallaan taivaalla ja antoi lämpöä juuri sen verran, että takkia ei tarvinnut. Muut lypsäjät rupattelivat, lampaat rahistelivat syömiään oksia.

Moornaa turhautti, ettei hän voinut tehdä *mitään* hyödyllistä.

Hänen piti vain odottaa.

Remenasta Moorna ei ollut kuullut juuri mitään muuta kuin sen, että hän oli nyt virallisesti ihmiskuninkaallisten metsästyslistalla. Tai ainakin niin tuonilainen Remenan-tiedustelija oli viestittänyt: Falco oli toimeenpannut sekä Moornasta että Caidaksesta hiljaisen etsinnän. Samala oli koluttu läpi ensimmäisenä, joten joku siellä oli paljastanut heidät.

Sen siitä saa, kun murskaa prinssin sydämen.

Moorna ei varmaan koskaan tulisi ymmärtämään, mikä sai Falcon ihastumaan häneen niin sokean kiihkeästi.

Fioredenin liikkeistä tiedettiin vain vähän. Se oli Caidaksen mukaan joko erittäin hyvä tai erittäin huono merkki riippuen siitä, oliko haltiavaltiatar löytänyt parannuskeinon haltioiden hupeneville taikavoimille.

Moorna nieleskeli. Koko tilanne oli järjetön. Moornan oli pitänyt saada Punaisen hovin seuralaisena tienaamillaan rahoilla haaveilemansa mökki sekä siellä rauha perheensä ja Malkran kanssa, mutta sen sijaan hän lypsi demonilampaasta makeaa siirappia Tuonessa. Sentään turvassa, mutta ilman yhteyttä perheeseensä tai muuta omaisuutta kuin vaatteet yllään.

Oikeastaan en omista näitäkään – Caidashan nämä osti Samalasta.

”Bääh!”

”Oi, anteeksi!”

Moorna oli ajatuksissaan puristanut lampaan rauhasta liikaa, ja nyt se kaapi pinkillä sorkallaan pölisevää maata. Moorna kohensi asentoaan ja silitti paksua kaulaa tyynnytelläkseen otusta. Hetken päästä se lopetti kaapimisen ja jatkoi syömistä, mutta mulkoili häntä viirusilmillään.

Lamma oli kunnossa.

Mutta Moorna ei.

Ja tuskin tulisi olemaankaan.

Luku 3

Caidas kuulusteli Pamsia noin tuhannetta kertaa. Siltä ainakin tuntui, koska sedän määräämien samojen kysymysten jankkaaminen ei tuottanut tulosta.

Caidaksen entiset alaiset olivat tuoneet hänet kahlittuna ylijohdajan linnakkeen eteläisimpään huoneeseen. Näky oli tehnyt Caidaksen olosta vaikean. Pams oli viimeinen, joka oli nähnyt Aiyan Remenassa, ja sen takia hän oli luonnollisesti ensimmäisenä epäiltyjen listalla. Silti hänen kävi vanhaa tuttuaan sääliksi. Oli vaikea uskoa syyllisen siskon katoamiseen olevan tämän luotettavin kumppani. Pams, tuo moniosaaaja, joka oli hoitanut Aiyan puolesta tehtäviä laidasta laitaan: vahtinut Aiyan lapsia, rakentanut pienen maakellarin voimillaan heidän taloonsa, auttanut lampaat kaukaa Tuonen aavikolta Cannavaniin luomalla portaalin toisensa perään ja pelastanut teollaan monet demonit nälältä.

Hitto, Pamsia oli kiittäminen siitä, että Caidas itse oli elossa. Oli Pamsin ansiota, että hän ei ollut tyhjentänyt Cannavanin vesivaroja humalaisen raivonsa keskellä tai viiltänyt mustasukkaisena kilpakumppaniensa haaroja auki. Pams oli ollut se, joka oli lohduttanut häntä ensimmäisissä sydänsuruissa. Pams oli tiennyt, ettei Caidas ollut ollut 80-vuotiaana tarpeeksi kypsä ensimmäiseen Remenan-käyntiinsä, ja esti loikan äidin luomaan portaaliin. Ja vuosia myöhemmin Pams oli

levittänyt parantavaa salvaa hänen haavoihinsa sen jälkeen, kun setä oli ruoskinut häntä rangaistuksena holtittomasta, vastuuttomasta käytöksestä Kalmunikin ihmiskylissä.

Pams oli Aiyan ystävä, uskollinen alainen ja tärkeä perheenjäsen. Paljon parempi henkilö kuin Caidas itse koskaan oli ollut. Hänkö muka olisi aiheuttanut Aiyan katoamisen?

Sedän mielestä erityisen epäilyttävää oli se, että Pams oli palannut yksin Remenaan tajuttuaan, että Aiyalle oli tapahtunut jotakin. Caidaksen mielestä kyseessä oli vain normaali, huolestuneen ystävän teko. Jos Caidas olisi voinut, hänkin olisi rynnännyt etsimään siskoaan jo ensimmäisenä päivänä tokenemisensa jälkeen. Se olisi kuitenkin ollut monella tavalla typerää. He eivät tiedäneet, missä Aiya oli, vaikka tiesivätkin, että Falco ja Fioreden liittyivät katoamiseen.

Ja setä oli kuitenkin periaatteessa oikeassa: kuka tahansa oli mahdollinen syyllinen, kunnes toisin todistettaisiin. Hän ei päästänyt Pamsia helpolla.

Eikä Caidasta.

”Käydään kaikki läpi vielä kerran. Keskity yksityiskohtiin. Ennen kuin hyppäsit portaaliin Samalassa, näitkö muita Aiyan seurassa?”

Pamsin punertavat kiharat heilahtivat pään pudistuksen tahdissa.

”En ketään. En muista mitään epäilyttävää. Kuten olen jo kymmeniä kertoja sanonut.”

Ruskeissa silmissä oli piinaa, surua ja toivottomuutta ja jotain, mitä Caidas ei ollut tottunut siellä näkemään. Caidas hillitsi haluaan päästää hänet vapaaksi ja kotiin ja yritti pysyä roolissaan.

”Yritä muistella samaa hetkeä, mutta muilla aisteillasi. Oletko varma, ettet havainnut taikuutta tai eläinten kaltaista liikehdintää ympärilläne? Ettet kuullut tai haistanut jotain?”

Pams huokaisi ja raapi kylkeään sen verran kuin hankalalta asennolta ylsi. ”En. Caidas, olen käynyt tilanteen läpi useaan kertaan niin sinun kuin ylijohtajan kanssa. Edes turmajuuri ei auttanut löytämään selventäviä yksityiskohtia. Aiya käyttäytyi täysin normaalisti koko sen ajan, jonka vietin hänen kanssaan. Kukaan tai mikään ei seurannut

meitä silloin. Lupaen, että kertoisin, jos tietäisin jotain. Minäkin haluan löytää Aiyan. Se, että sinä olet täällä kanssani, kuluttaa aikaa Aiyan löytämiseltä.”

Turhautuminen palasi Caidaksen mieleen. Pams oli oikeassa.

”Caidas, ole kiltti ja vapauta minut täältä.”

Caidas puri hampaitaan yhteen. ”En voi. Tiedät sen.”

Enkä voisi juuri nyt luvata sinulle muuta, hän mietti ja vilkaisi vihkaa huoneen nurkkaan.

Oli pakko olla jotain, mitä Pams ei muistanut. Kruununprinssi Falco oli maininnut antaneensa naisdemonin haltiavaltiatar Fioredenille – se ei voinut olla sattumaa. Joidenkin joukkojen on siis täytyntä olla Aiyan perässä jo valmiiksi. Vaikka Pams ei ollut taistelijana mitään häneen ja Caidakseen verrattuna, olisi hän havainnut haltiat lähistöllä.

Mutta niin olisi Aiyakin, paljon nopeammin kuin Pams, ääni hänen päässään saivarteli.

”Lopetetaan tänään tähän. Voit mennä.” Caidas viittasi kohti rosopintaista pyöreää ovea, joka oli valmistettu samasta epäkelvosta metallista ja kivistä kuin kaikki muukin täällä – Tuonessa resurssiksi kelpasi kaikki. Myös hauras, taikuudella kasaan raavittu roska.

Pamsin jäiset kahleet kilahtelivat askelten tahdissa. Ne olivat sedän kädenjälkeä: pysyvistä jäädä lumotut ja tekivät kipeitä pakkasenspuremia paljaisiin ranteisiin. Caidas oli itsekin saanut niistä osansa, kun setä oli kouluttanut häntä vuosikymmeniä sitten sietämään piinaa.

Nykyään Caidas ymmärsi, että kouluttaa ei tarvinnut kivun ja tuskan kautta eikä varsinkaan tuhlata vesivarantoja tällaiseen taikuuteen. Mutta setä ei koskaan ollut häikäillyt käyttää valta-asemaansa hyväksi.

Pams kääntyi vielä ovella ja sanoi lohduttoman kuuloisena: ”Caidas, minä todella haluan pelastaa Aiyan. Mihin ikinä hän on joutunutkaan. Olen käynyt läpi jokaisen Samalassa vastaan tulleen kauppiaan, seuralaisen sekä kaikkialla parveilleet katulapset enkä muista havainneeni mitään, mikä auttaisi siskosi etsimisessä.”

Caidas ei vastannut. Pams sulki kömpelösti oven, ja Caidas antoi taikuutensa pisaroida pitkälle demonin perään. Niin hän varmisti,